

Meesterlijk muzikaal liefdesverhaal

Margriet Prinssen

Als ze een advertentie wil zetten omdat haar man plotsklaps is verdwenen, wordt dat geweigerd door de redactie: 'Bij ons verdwijnen geen mensen'. *'Breaking the silence'* vertelt het verhaal van een liefde onder het juk van een dictatoriaal regime.

Het is een voorstelling van muziektheatergezelschap Via Berlin en Berlage Saxophone Quartet. Strak vormgegeven, mooi verteld en muzikaal geweldig uitgevoerd. In alle details – de kostumering, het decor, het geluidsdecor, de spannende choreografie – overheerst een meesterhand.

Het decor is eenvoudig maar doeltreffend: bureaus in rijen van drie, cromheen glaskubussen, waarin de vier musici van het Berlage Saxophone Quartet eerst gevangen lijken te zitten. Ze begeleiden het verhaal van de hoofdrolspeelster, actrice Dagmar Slagmolen. Typemachines,

Scène uit 'Breaking the silence'.

FOTO BEN VAN DUIN

bandrecorders, grijs partituurpapier; alles roept de sfeer op van een componistenbestaan in het Sovjet-regime van de jaren dertig. De saxofonisten zijn gekleed als amb-

tenaren in grijze pakken, met strenge kapsels en brillen. De vrouw probeert via muziek van Sjostakovitsj en oude tape-opnamen de gebeurtenissen te recon-

Theater

Via Berlin en Berlage Saxophone Quartet 'Breaking the silence'. Concept: Dagmar Slagmolen, Peter Vigh. Regie Ria Marks. Choreografie: Pim Veulings. Gezien: Toneelschuur, Haarlem, 22 sept. Te zien in Alkmaar, Leiden, Amsterdam. Meer info: viaberlin.nl

strueren. Haar man is verdwenen, zomaar. De poëtische tekst van Sophie Kassies is circulair opgebouwd. Flarden waarin ze haar zoektocht en haar wanhoop beschrijft, wisselen af met herinneringen aan hoe ze elkaar leerden kennen door de muziek: hij was violist, zij celliste. Soms hoor je de man spreken via een voice-over (Porgy Franssen); Peter Vigh bewerkt Sjostakovitsj's composities, aangevuld met die van György Ligeti, voor het saxofoonkwartet. Centraal staat het *Capriccio* waarmee Sjostakovitsj zich het ongenoegen van Stalin op de hals haalt. Al eerder was hij op zijn vingers

getikt omdat hij te 'formalistisch' zou componeren. Elke afwijking van het normale kon leiden tot het strafkamp. Het voortdurend in angst leven en de paranoia worden fraai tastbaar gemaakt: het marcheren van de muzikanten, het afdraaien van geluidsbanden op zoek naar bewijsmateriaal, en vooral de scène waarin de vrouw de banden uit de taperecorders trekt en om het speeltoneel wikkelt. Alles vastzettend, inclusief zichzelf. In de regie van Ria Marks is *Breaking the Silence* een sterk gestileerde voorstelling geworden waarin alles klopt, inclusief het hartverscheurende slot.